

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **G. M.**

oskarżonego z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 stycznia 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w K., zawartego w postanowieniu tego Sądu z dnia 29

listopada 2012 r., o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi

równorzędnemu w trybie art.

37 k.p.k. postanowił :

**przekazać sprawę G. M. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu
w W.**

UZASADNIENIE

W swoim wniosku Sąd Rejonowy podniósł, że oskarżony, co do którego wniesiono akt oskarżenia w czerwcu 2012 r., a mieszkający w W., już w świetle opinii psychiatrów i psychologa, którzy badali go w postępowaniu przygotowawczym cierpiał wówczas na rozpoczynający się zespół otępienny, natomiast z opinii uzyskanej przez ten Sąd w postępowaniu jurysdykcyjnym wynika, że ów zespół narasta, a aktualny stan zdrowia psychicznego nie pozwala na jego uczestniczenie w toczącym się postępowaniu, w tym w szczególności na samodzielne przyjeżdżanie na rozprawy z W. do K. W związku z tym Sąd wnioskujący uznał, że niezbędne jest wystąpienie w trybie art. 37 k.p.k., gdyż w jego ocenie dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przeniesienia tej sprawy do

Sądu równorzędnego w W., gdzie oskarżony zamieszkuje, co umożliwiłoby przeprowadzenie jego procesu.

Rozpoznając ten wniosek Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek ten jest zasadny. W orzecznictwie utrwalone jest już bowiem stanowisko, że przez dobro wymiaru sprawiedliwości, o jakim mowa w art. 37 k.p.k., rozumieć należy także umożliwienie przeprowadzenia procesu w stosunku do określonej osoby, której stan zdrowia, co potwierdzono opiniami biegłych, wskazuje, iż w realiach danej sprawy nie jest możliwe stawianie się oskarżonego do sądu miejscowo właściwego, a położonego w znacznej odległości od miejsca jego zamieszkania lub stałego pobytu (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04, OSNKW 2005, z. 2, poz. 23, z dnia 21 października 2008 r., III KO 82/08, OSNKW-R 2008, poz. 2054, z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626 czy z dnia 14 grudnia 2011 r., IV KO 106/11, OSN P i Pr. 2012, z. 3, poz. 12).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w sprawie niniejszej. Już bowiem biegli opiniujący w postępowaniu przygotowawczym, stwierdzając u ówczesnego podejrzanego organiczne zaburzenia osobowości, wskazali na deficyt funkcji poznawczych sugerujący organiczne uszkodzenia OUN i rozpoczynający się zespół otępienny (k. 214-215), zaś biegli badający oskarżonego pod koniec 2012 r., stwierdzili narastający zespół otępienny, wskazując też na jego niedołężne poruszanie się i podnosząc, iż jego aktualny stan zdrowia psychicznego nie pozwala mu na udział w procesie, zwłaszcza na samodzielne przejazdy do odległego Sądu w K. Należy przy tym zauważyć, że obie opinie wystawiane były przez biegłych warszawskich, oraz że także samo przedstawienie zarzutów G. M. nastąpiło w W., w prawie 3 miesiące po sporządzeniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów przez krakowskie organy ścigania (k. 188 i 193-194), zaś postępowanie przygotowawcze przedłużano właśnie z uwagi na potrzebę dokonywania czynności z udziałem podejrzanego w drodze pomocy prawnej (k. 190-191).

Wszystko to wskazuje, że pozostawienie tej sprawy w Sądzie miejscowo właściwym w K. czyni proces, w dającej się przewidzieć przyszłości, mało realnym. Możliwość jego przeprowadzenia wzrasta natomiast, w razie przeniesienia tego postępowania do sądu miejsca zamieszkania oskarżonego, a tym jest W., w której oskarżony mieszka przy ul. O. 10/26 lok. 32. Wprawdzie w sprawie tej występują

świadkowie mieszkający w znacznej odległości od W., bo w R., ale są to tylko dwa źródła osobowe, skorzystanie z których nie powinno nastręczać trudności.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Najwyższy przekazał rozpoznanie tej sprawy Sądowi Rejonowemu w W.